

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 12.2.65 / תע' יחיד / גלריה "כ"ץ" / תל-אביב

ציוריה של רנה נהור, שהחלה לצייר לפני כשנה בלבד, מהווים חלק ממופע שיש בו הרבה מאותותיה החברתיים-פסיכולוגיים של תקופתנו. מחד גיסא, אפשר למצוא בציוריה שאיפה להתבטא, שמחת יצירה אמיתית ופנייה נלהבת - גם אם באה מאוחר למדי - לאמנות; מאידך גיסא, חוסר סבלנות עד אי-יכולת לחכות לתחילתו של גיבוש אמנותי וצורך עז לתצוגה, הנובעים לא מעט מהאמונה הנאיבית, עם היותה נלבבת, שמערכת צבע-צורה שאיפשרה למצייר התפרקות רגשות, יוצרת, באורח אוטומטי, חוויה דומה גם אצל הצופה. בלי ספק יש חן רב בניסיון לגשת לאמנות באורח כל כך בלתי אמצעי ומלא אמונה עצמית. ציור כזה, דווקא, משום שהוא מחוסר כמעט כליל יכולת אמיתית של ביקורת עצמית, מביא גם סיפוק רגשי רב מאוד למצייר. אך יש לזכור שכאשר חושפים ציור כזה בתערוכה גם אם קיבל המצייר עידוד רב מ"ידידים דורשי-טובה בעלי טעם-טוב" - אל מול פני הקהל והביקורת, הידידותיים גם הם אך פחות סלחנים מראש, עלול המצייר לעמוד במצב בו ייאליץ לטעון שלא הבינו אותו, דווקא משום שלאמיתו של דבר הובן היטב.